

Nr 55.

Av herrar **Knutsson** och **Hage**, om ändring i grunderna för beräklandet av pension åt vissa f. d. stationsinspektorer och stationsmästare.

I och med ikraftträdandet av kungl. kungörelsen av den 29 juni 1917 angående vissa ändringar i förnyade avlöningsreglementet för tjänstemän vid statens järnvägar, eller den 1 januari 1918, tillförsäkrades stationsinspektorer å 4:e klassens stationer A och B, samt stationsmästare pension jämväl å det arvode, som utgått till dem såsom ersättning för handhavandet av postgöromålen, vilken ersättning beräknades utgöra 300 kronor per år med tillägg av 20 procent (alltså 60 kronor) för hyres- och bränsleersättning. Därigenom kommo de ifrågavarande befattningshavare, som avgången ur tjänst efter den 31 december 1917, i sådan ställning som pensionärer, att de erhöles pension på hela det arvode de vid avgången ur tjänsten innehade, något som emellertid ej syntes vara avsett för motsvarande pensionärer, som avgått ur tjänsten före den ifrågavarande tidpunkten.

Genom riksdagens beslut år 1918 i anledning av motionerna I: 15 och II: 10 av herrar Gullberg och Bäcklund blev denna pensionsrätt utsträckt till att omfatta jämväl de f. d. stationsinspektorer å 4:e klassens stationer A och B samt stationsmästare, som avgått ur tjänsten under tiden mellan den 31 december 1910 och 1 januari 1918.

Varför riksdagen då begränsade tillämpningen av bestämmelserna till att avse endast sådana av de förutnämnda befattningshavarna som avgått efter den 31 december 1910, har uppenbarligen berott därpå, att arvodet för handhavandet av postgöromålen från och med den 1 januari 1911 utbetalades genom statens järnvägar och icke längre, såsom tidigare skett, direkt från postverket till tjänstemannen samt att den till befattningshavarna i fråga utgående avlöningen för järnvägstjänsten fastställdes med hänsyn till det arvode, som utginge i form av ersättning för skötseln av postgöromålen.

Då emellertid, vad det sist anförda förhållandet beträffar, detta icke daterar sig från den ovan angivna tidpunkten 1 januari 1911 utan i verkligheten alltid varit avgörande vid bestämmandet av ifrågavarande befattningshavares avlöning samt, vad det först förmenta skälet vidkommer, att postverket tidigare utbetalt det så kallade postarvodet direkt, icke synes oss utgöra någon anledning, varför icke alla de befattningshavare, som under enahanda förhållanden haft att förrätta förenade järnvägs- och postgöromål, efter avgången ur tjänsten bort komma i åtnjutande av samma pensionsförmån, anse vi rätt och billigt vara, att riksdagen härutinnan företager en rättelse.

Till belysande av verkningarna av nu gällande bestämmelser, jämförda med de, som tillämpats för dem, som avgått ur tjänsten före den 1 januari 1911, kan anföras, att tjänstemän, som befunnit sig i samma avlöningsklass enligt avlöningsstaten och avgått efter uppnådd pensionsålder, den ene den 15 december 1910 och den andre den 1 januari 1911, den förstnämnde alltjämt uppstår 252 kronor per år mindre i pension än den sistnämnde, exclusive dyrtidstillägg.

På grund av vad vi sålunda anført och då det här är fråga om blott några få åldriga pensionstagare, vilka alla leva under synnerligen tryckta förhållanden, tillåta vi oss föreslå,

att riksdagen måtte besluta att de grunder för beräkningen av pension, som nu gälla för sådana f. d. stationsinspektorer å 4:e klassens stationer A och B samt stationsmästare, vilka avgått ur tjänsten den 1 januari 1911 eller därefter, jämväl må tillämpas för enahanda pensionärer, som efter uppnådd pensionsålder avgått ur tjänsten *före* sistnämnda dag.

Stockholm den 19 januari 1922.

Carl Knutsson.

Ernst Hage.